

Tedbir ve deprem

Eskişehir'den Süleyman Akkın: “Deprem vesilesiyle düşündüm: Tedbir bizden, takdir Allah'tan; bu tamam. Fakat iki tedbir çatışırsa... Meselâ evimizi sıkı sıkıya kapayıp kilitlediğimiz bir zamanda deprem gelirse ve kapıyı kilitlememiz dolayısıyla kaçıp kurtulmaya fırsat bulamamış isek bu duruma ne diyeceğiz? Tedbirden zarar görmeyecek miyiz?”

Kader hükmederse basiret körleşiyor.

İnsan tedbir alıyor derken, ölümünü hızlandırır da farkında olmaz!

Bu böyledir.

Bizim tedbirimiz kul olarak bize düşen bir görevden, bir fiili duâdan ibarettir.

Biz görevimizi yapmakla yükümlüüz.

Yoksa kaderin bir hükmü var ve bizim için buna hükmetmişse, kaderin dediği olur ve bizim için hayırlı olan da bu olur!

Bu durumda bizim tedbirimiz para etmez. Etmeyebilir.

Kadere karşı hak dâvâ edemeyiz.

Fakat hiç olmazsa kader de bizi tedbir almamaktan sorumlu tutmaz! Bu işten dolayı mahşerde bize bir soru gelmez.

Bizim için büyük kâr budur!

Esasen biz tedbir alırken kaderle pazarlığa oturmuş da olmuyoruz.

Bu bizim haddimiz de değildir.

Biz sadece bize gelecek bir mahşer sorusuna karşı tedbir almış oluyoruz.

Gücümüz ve aklımız nispetinde.

Aklımızın ermediği, gücümüzün yetmediği noktalardan mesul olmayız.

Fakat bir depremde yıkılan binalar, bu binayı yapan müteahhidinden ustasına, işçisinden denetçisine, ruhsat verenden bilerek oturana kadar herkesi sorumlu kılar.

Enkazın altında kalan canların hesabı, bunlara, ihmali ve vebali nispetinde sorulur.

Bir depremde binaların yıkılması meselesinde gün yüzüne çıkan şey aslında çoğu zaman tedbirsizlik değil; ahlâksızlıktır, vicdansızlıktır, hırsdır, bencilliktir, gözü doymazlıktır, hilekârlıktır.

Çünkü deprem için evini barkını sağlam yapmaktan başka tedbir alamazsın ki!

Başını soktuğun evini sağlam yapmaktan başka ne çare var?

O da bizde yok!

Dolayısıyla ölümlere bilerek dâvetiye çıkarıyoruz.

Japonya'da daha şiddetlisi oluyor bu tecellinin.

Ama ölü sayısı bizimkisinden çok daha az gerçekleşiyor.

Burada baltayı bir kere kendimize vurmamız lâzım.

Bir de, tedbirsiz işleri hicvetmek için, "Allah'a emanet" diyoruz ya...

İşte buna itirazım var! Bu bir bühtandır! En hafif ifadeyle galattır, hatadır!

Bilâkis, tedbirli işler Allah'a emanettir!

Oysa tedbirsiz işler tedbirsizliğin tokadına müstahaktır.

Yeri gelmişken söyleyeyim:

Van depreminden sonra güzel şeyler de oldu:

Türkiye tek yürek oldu!

Bu tabloyu özlemiştik.

Bin yıldır tek yürekte aslında Türkiye, doğusuyla batısıyla...

Ama son yıllarda neredeyse unutup gibiydik!

Müslümanlığımızı ve kardeşliğimizi...

Bir terör belâsı ısıldı bunun üzerine.

Toplum hafızasını kaybetmek üzereydi!

Bu depremle kardeşliğimizi ve Müslümanlığımızı hatırladık ve elhamdülillah yaşadık!

Türkiye'nin batısı doğusuna el uzattı.

Türkiye'nin batısı ince ruhluluğunu, merhametini ve insaniyet-perverliğini gösterdi.

Türkiye'nin doğusu ile tehlikeli oyunlar oynamaya kalkanlar da cevaplarını aldılar!

"Bir musîbet, bin nasihate bedeldir" sözünü söyleyen ne güzel söylemiş!

Bu vesileyle, Van depreminde enkaz altında şehit olan bütün kardeşlerime Allah'tan rahmet, kederli ailelerine sabır ve sıhhat diliyorum.

Geride kalan evleri barkları hasarlı, yürekleri yaralı kardeşlerime de yaralarının tez zamanda sarılmasını, hasarlarının onarılmasını ve kendilerine afiyet ve selâmet niyaz ediyorum.

Cenâb-ı Hak ülkemizi ve âlem-i İslâm'ı afetlerden ve musîbetlerden korusun! Âmin.